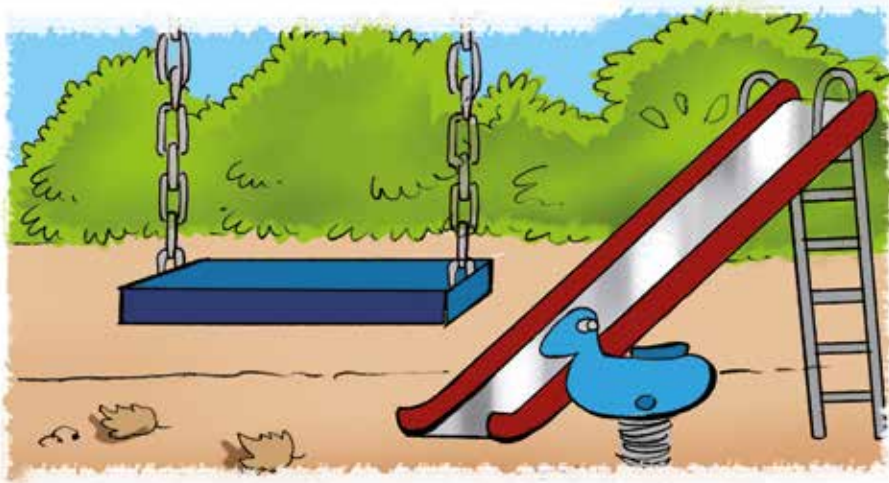

Estava a punt de fer una expedició a l'Antàrtida per investigar per què els pingüins vesteixen igual que els cambrers, quan va passar una cosa ben estranya. Els diaris n'anaven plens: els nens havien deixat de somiar!

Els jardins i els parcs,
de cop i volta, van quedar-se
silenciosos. Les habitacions
dels menuts, plenes de
joguines, els gronxadors
i els tobogans també estaven
ensopits.

Ningú no sabia què
passava...

En canvi, jo, Roc Tempesta,
l'explorador més valent,
tenia somnis que em feien
tremolar.

M'adormia i, de sobte, se m'apropava entre ombres un mico gegant, rogenc i de braços ben llargs.

—Uaaaaah! —em despertava espantat.

I ensopegava amb el salacot, em feia un embolic amb la mosquitera i acabava amb el cap dins la xarxa del caçapapallones.

—Vatua la farigola!

—m'embravi indignadíssim.

La tercera vegada que em vaig despertar cridant, però, em vaig dir ben ferm:

—Roc, li has de picar el crostó a aquest mico filós!

Aquella mateixa nit me'n vaig anar a dormir amb les botes i el sarró posats i la decisió de no passar por.

Una vegada vaig haver obert la porta dels somnis, una ombra simiesca se m'apropà ben a poc a poc. Aquella vegada, m'hi vaig plantar davant i, aleshores, vaig sentir una veu que em deia:

—Viiiineeee, viiiineeee amb mi i sabràs per què els nens no somien...

Quan em vaig despertar, amb la cantimplora clavada als ronyons, encara em ressonaven aquelles paraules misterioses... I em vaig preguntar qui redimonis era aquella criatura.